

tænkt til radioen

SUK. Adoptionsbørn var et stort slagnummer for ugebladene i de år, Erik Valuer boede på spædbørnshjem. De gamle ugeblade fra sidst i 50'erne har han fået af forstanderinden på hjemmet i Skodsborg.

ved ikke, om kan sige det i Politikens Hus, men det skulle bare ikke være som i Olav Hergels 'Flygtningen', hvor rollerne næsten ligger fast på forhånd. Hvor det meget er de sorte mod de hvide», siger Erik

Valeur.

I det hele taget har han spekuleret meget over, hvordan han kunne beskrive magtens personer, så de ikke umiddelbart indtager de positioner, man forventer. I 'Det syvende barn' er det eksempelvis ikke en borgerlig regering, men en slags socialdemokratisk regering, der har skabt Nationalministeriet.

»Jeg forsøger at ruske lidt op i det fordomsfulde, og jeg prøver at sige til folk, om de ikke måske kunne se tingene på en anden måde end den traditionelt sort-hvide«, siger han.

En flygtning kan også være ond

Indimellem får han en stor trang til at rive i de firkantede billeder, der efter hans mening eksisterer. Det giver ham lyst til at provokere. Han synes, at et af de store problemer i debatten er, at det er næsten umuligt at føre en nuanceret debat. Hvis man giver modstanderne medhold på nogle punkter, tager de straks hele armen og siger: Se, han er blevet klogere. Og endnu værre bliver man også angrebet af dem, man troede var på ens egen side.

»Der kunne jo godt være noget som en ond flygtning. Folk tænker jo, at når sådan en som mig skriver om en palæstinenser, må han være god. Nej, han var ond«.

Erik Valeur gør ingen hemmelighed af,

TRIN FOR TRIN. Erik Valeur begyndte for alvor at skrive på 'Det syvende barn' i 2003. Meget få vidste, han var i gang. En af dem var nu afdøde Tine Bryld, der sagde: »Syv personer, Erik, det går aldrig godt«. I dag kan han se, at hun til dels fik ret, eftersom der siden kom en egentlig hovedperson i bogen. Men han var dog stædig nok til at fastholde, at der skulle være syv børn. Foto: Jacob Ehrbahn

at han godt kan lide, romanen også indeholder lidt satire, der rammer samtiden, og både trykte aviser og tv-mediet får da også, hvad de skal have i 'Det syvende barn', men faktisk er det hverken medierne eller den politiske debat, der er hans ærinde.

»I virkeligheden har jeg hele tiden tænkt, at hovedtemaet i bogen er forholdet mellem forældre og børn. Konflikterne med forældrene og spørgsmålet om, hvorfor man i slægtled efter slægtled tilsyneladende begår de samme fejltagelser, som ens forældre begik, og hvor svært det egentlig er at lave om på de mønstre. Men det var adoptionerne, der gav mig det gode afsæt, fordi jeg havde en personlig viden om det og en interesse for det«.

Moderen fik betænkningstid

Ja, viden har han, men der er faktisk et afgørende spørgsmål, han aldrig får svar på. I årevis har han vidst, at man på spædbørnshjemmene aldrig bortadopterede babyer på under tre måneder.

»Moderen fik betænkningstid, så hun kunne fortryde, og nogle gange blev fristen forlænget og forlænget. Jeg vidste jo, at fortællingen om de børn var, at moderen ofte var i tvivl, og at det var grunden til, at nogle af børnene var der i et godt stykke tid. Jeg har bare aldrig tidligere tænkt det om mig selv. Jeg burde selvføl-

gelig for længst have tænkt, at min mor måske havde været i tvivl og havde tænkt på at bortadoptere mig, men jeg ved det ikke. Jeg fik aldrig spurgt hende, før hun døde«.

Et andet spørgsmål kan han dog uden tøven selv svare på. Ja, han vil meget gerne skrive flere romaner. Måske noget helt andet end moppedrengen 'Det syvende barn', som han hævder at have bestræbt sig på at holde under 700 sider.

»Under en ferie på Sicilien læste jeg 'Gi-lead' af Marilynne Robinson. Dens tone kunne jeg enormt godt lide, og stemningsmæssigt kunne jeg godt lide at lave noget lignende. Ikke for at gøre en ny roman kortere eller mindre thrilleragtig, men fordi det er en smuk bog. Her får man langsomt et drama rullet op«.

Erik Valeurs planer om at skrive igen kan ikke forpurre af anmeldernes dom, selv om han regner med at få nogle tæsk for længden.

»De må jo skrive det, hvis man har gjort noget af det dårligt, men man må jo også kunne overleve, hvis man kommer ud for det, jeg kalder en 'smag og behag-anmeldelse', eller hvis nogen bare skal op og stampe på pedalen for at vise sig selv. Det går vel over igen, når man er blevet fragtet ud til anmelderlazarettet, hvor alle de andre også ligger«.

carsten.andersen@pol.dk